

கலை, கைத்திறத்தொழில், கட்டிடவியல், இயல், இசை, நாடகம், உணவு - இவை ஒரு நாட்டின் அடையாளத்தை நமக்குக் காட்டுகின்றன; அந்த நாட்டின் வரலாற்றைப் பற்றிய நுண்புலத்தை நமக்குத் தருகின்றன; நாட்டின் முன்னேற்றத்தை நாம் அளவிடவும் ஓரளவு துணை புரிகின்றன. இவற்றைப் பாதுகாப்பதன் மூலம், ஆக்கத்திறன் தொடர்ந்து வளருவதோடு மனித முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு பாதையையும் வகுத்துத் தருவதாக, யுனெஸ்கோ நிறுவனம் கூறுகிறது. தக்ஷிணசித்ரா உருவானதற்குப் பின்னால் உள்ள முக்கிய காரணம் இதுவே.

‘பாரதத்தின் கிராமப்புறங்களையும், அங்கு அதிர்வடிப்புடன் இருக்கும் நமது கலாசாரத்தையும் நேரில் கண்டு அனுபவித்தால்தான் பாரதத்தை

முழுமையாகக் கண்டதாக ஒருவர் கூறலாம்’ என்று நம்புகிறார் தக்ஷிணசித்ராவின் நிறுவனர் மற்றும் தலைவர் திருமதி. டெபொரா தியாகராஜன். சென்னை கிழக்கு கடற்கரைச் சாலையை ஒட்டி அமைந்துள்ள தக்ஷிணசித்ரா, பள்ளி சுற்றுலாக்களுக்கு ஏற்ற இடமாக மட்டுமன்றி, சென்னைக்கு வரும் அயல்நாட்டினர் நமது கலாசாரத்தை நன்கு புரிந்து கொள்ளும் ஒரு மையமாகவும் திகழ்கிறது. சென்ற வருடம் மட்டும் இங்கு சுமார் ஒன்றே முக்கால் லட்சம் வருகையாளர்கள் வந்து சென்றிருக்கிறார்கள். கைவினைத் தொழில் பற்றிய பணிப்பட்டறைகளில் (workshops) பங்கு பெறுவது, கலைஞர்களுடன் அளவளாவுவது, நாட்டுப்புற கலைஞர்களுடன் குடும்பத்தோடு ஒரு நாள் செவவிடுவது என உள்ளூர்வாசிகளான சென்னை மக்களும்

தக்ஷிணசித்ராவிற்கு விசிறிகளாக இருக்கிறார்கள். ‘மெட்ராஸ் க்ராஃப்ட்ஸ் ஃபவுன்டேஷனின்’ தலைவரான திருமதி. டெபொரா தியாகராஜனின் விருப்பத்தில் உருவானதுதான் தக்ஷிணசித்ரா. கலைகள் மற்றும் துகிலிகள் (textiles) மீது பெருங்காதல் கொண்டிருந்த இவர், ராஜ் தியாகராஜனை பிட்ஸ்பர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் மானுடவியல் (anthropology) பயின்று கொண்டிருக்கும் பொழுது சந்தித்தார். அவரையே மணம் புரிந்தார். ‘நீலச்சாயம்’, ‘பட்டு’ என்று கனவுகளுடன் மெட்ராஸில் 1970 ஆம் ஆண்டு வந்து இறங்கிய அவர், தம் கனவுகளுக்கு மாறாக ‘இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் டெவலப்மன்ட் ஸ்டடீஸ்’ இல் பணிபுரிய ஆரம்பித்தார். அப்பொழுது இருந்த அரசின் ‘சத்துணவு திட்டம்’ அவரை பல கிராமங்களுக்கு இட்டுச் சென்று, கலாசார பாரம்பரியம் மிக்க நாட்டுப்புறக்

கலைகளைக் காண, அனுபவிக்க வைத்தது. வில்லுப்பாட்டை உதாரணமாகக் காட்டிய அவர், அது மெய்யறிவு பகிர்ந்துடன் (wisdom & sharing), பொழுதுபோக்கு அம்சங்களையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருக்கும் ஒரு கலை என்று வர்ணிக்கிறார். “நட்சத்திரங்கள் சிதறிக் கிடக்கும் ஆகாயத்தின் கீழ் முன்னேற்பாடு எதுவும் இல்லாமல், பாடல்களும், இசையும், கதை-கூறும் நிகழ்வுகளும், நாள் முழுதும் கடின வேலை செய்த கிராமத்து மக்களால் நடத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு சிறப்பு அம்சம் இருந்து, கலாசாரத்தை இன்னும் மேன்மையாக்கியது. கிராம மக்கள், பணத்தால் ஏழைகளாக இருக்கலாம்; ஆனால், கலாசாரம் எனும் செல்வம் நிரம்பப்பட்டவர்கள்”, என்று கூறும் டெபொரா, “ஆனால், இப்பொழுதெல்லாம், இது தேர்த்திருவிழா போன்ற சிறப்பு நிகழ்வுகளின் போது மட்டுமே நடைபெறுகிறது” என்று மனவருத்ததுடன் கூறுகிறார். மக்களுக்கு ஒரு அடையாளம் கொடுக்கும் கலைகள் காப்பற்றப்பட வேண்டும் என்று எண்ணி, ‘பாரம்பரிய நூதனசாலை’யின் (Heritage Museum) அவசியத்தை இவர் உணர்ந்தார். சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில், ‘பண்டைய இந்திய கலாசாரம் மற்றும் வரலாற்றில்’ தமது ஆய்வைத் தொடர்ந்த டெபொரா, கூடவே குடும்பத்தையும் கவனித்துக் கொண்டார். ஒருமுறை, பள்ளிச் சிறுமியான தனது மகள், சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டி உள்ளூர் அருங்காட்சியகத்திற்குச் சென்று ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்ததை நினைவு கூறுகிறார். இந்த நாகரிகத்தைப் பற்றி பல அழகான கதைகளையும், விஷயங்களையும் கூற முடியும் என்றாலும், அங்கு வைக்கப்பட்ட எழுச்சியற்ற காட்சிப்பொருள்களால், குழந்தையின் ஆர்வமும் ஊக்கமும் தேக்கமுற்றது. நமது கலாசார வேர்களைப் பற்றிய ஒரு ஆரோக்கியமான பார்வை வளர வேண்டுமானால், சிறு வயதிலேயே கல்வி மூலமாகவும், வண்ணமிது காட்சிப்பொருள்கள் மூலமாகவும்தான் செய்ய முடியும் என்ற எண்ண விதை அவருக்குள் அப்பொழுது விழுந்தது. முழுமூச்சுடன் கலைத்தொழில் வேலப்பாடமைந்த பொருள்களை சேகரிக்க ஆரம்பித்தார். இதுவே அவரது கனவு செயல்திட்டத்தை எதிர்காலத்தில் நிறைவேற்றுவதற்கு உதவியாகவும், உறுதுணையாகவும் இருந்தது. தன்னைப்போலவே எண்ணம் கொண்டிருக்கும் ஓரிரு பெண்களுடன் ‘மெட்ராஸ் க்ராஃப்ட் ஃபவுன்டேஷன்’ஐ 1984 ஆம் ஆண்டு தொடங்கினார். “எனது முதல் நோக்கம், ஆங்கிலேய வரவுக்கு முன்னும், அதற்குப் பின்னும் பாரதத்தில் இருந்த வாழும் முறைகளை வெளிக்கொணர்வது. அதே சமயத்தில், இந்த பாரம்பரிய நுண்கலையகம், ஒரு தனிமனித சாதனையாக இல்லாமல், ஒரு கூட்டுமுயற்சியாக இருக்கவேண்டும் என்றே விரும்பினேன்” என்று தன்னடக்கத்துடன் கூறுகிறார் டெபொரா. இந்த ப்ரதான குழு, அரசு அங்கீகாரம் பெறுதல்,

டெபொரா தியாகராஜன்

நிதியுதவி, ஆவணங்களை உருவாக்குவது, பாதுகாப்பது, பொருட்களை சேகரிப்பது என்று பல தேவையான விஷயங்களில் தீவிரமாக ஈடுபட்டது. புறநகர்ப்பகுதியில் இருந்த நிலத்தை அரசாங்கத்திடமிருந்து கட்டுக் குத்தகையில் (lease) எடுத்தது; 1996ஆம் ஆண்டு முதலாவது கட்டிடம் உருவானது. இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் கட்டிடக் கலைஞர் லாரி பேக்கர், கட்டிடப் பொறியாளர் பி.டி. கிருஷ்ணன், மற்றும் கட்டிடத்தைக் கட்டிய பென்னி குரியகோஸ். முக்கிய கட்டிடம், மனையளவு (layout) என இரண்டும் அமைந்துவிட்ட நிலையில், முதன்மையான காட்சிப்பொருள்களை - தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, கர்நாடகா, கேரளா மாநிலங்களிலிருக்கும் பாரம்பரிய வீடுகள் - அடையாளம் காணும் பணியில் இறங்கியது குழு.

ஒவ்வொரு வீட்டையும் புளரமைக்க 3 ஆண்டு காலம் ஆனது.

டெபொராவும் அவரது குழுவும் மிகுந்த பெருமையுடன் நினைத்துப் பார்க்கும் விஷயம், 18ஆம் மற்றும் 19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வீடுகளை அந்த காலகட்டத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருட்களை வைத்தே புளரமைத்த விதம். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வீடுகள் வாங்கப்பட்டன; பாகம் பாகமாக பிரித்தெடுக்கப்பட்டன; எடுத்து வரப்பட்டன; கைதேர்ந்த கலைஞர்களால், தக்பிண சித்ராவில் கட்டப்பட்டன. கட்டிடங்களைப் பாதுகாக்கும் முகமாக செய்யப்பட்ட ஒருசில வேதிமுறைச் செயற்பாடுகளைத் தவிர, வீடுகள் எப்படியிருந்தனவோ, அப்படியே மீண்டும் கட்டப்பட்டன. இந்த வீடுகளில் மிகவும் கவரத்தக்க

விஷயம் என்னவென்றால், அவரவரது தொழில் என்று என்று நமக்கு பறைசாற்றும் தானியக் கிடங்குகள் (granaries), குயவன் திகிரி (potter's wheel), நெய்வதற்கும், சாயப்பூச்சிற்குமுள்ள உபகரணங்கள் போன்றவைகளை அவர்கள் பராமரித்த விதம் என்று வர்ணிக்கும் டெபொரா, இவைகள் எளிமையோடு இருப்பதோடு, நேர்த்தி மிகுந்த அழகுடனும் இருப்பதையும் நமக்கு சுட்டிக் காட்டுகிறார். 'சிம்மகனூர் முஸ்லிம் வீடு' தக்பிண சித்ராவின் சமீபத்திய வரவு. மூல இடத்திலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட பொருட்களைத் தவிர, புரவலர்கள்/நன்கொடையாளர்கள் அளித்த பொருட்களும் கண்காட்சியாக இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளம் மற்றும் தென்னிந்திய முஸ்லிம்கள் பற்றிய நுணுக்கமான

ஆய்வு, மூல இடத்திற்குப் பலமுறை பயணித்தது புகைப்படங்கள் எடுத்தது, கட்டுரைகளை ஆவணப்படுத்தியது, இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக, காட்சிப்பொருள்களை வைப்பதற்காக பணம் திரட்டியது என பலவித செயல்கள் செய்யப்பட்டன. இந்தக் கண்காட்சியின் பொறுப்பாளர் கிகி ஸ்காரியா எனும் இத்தாலியர். ஒவ்வொரு பாரம்பரிய வீடும், கூர்ந்து செய்யப்பட்ட ஆய்வின் விளைவு. போபால் மற்றும் மணிபாலில் பாரம்பரிய நுண்கலையகங்கள் இருந்தாலும், தென்னிந்தியாவின் பல இனங்களையும் உள்ளடக்கிய நுண்கலையகம் இது ஒன்றுதான் என்று கூறுகிறார் டெபொரா.

ஆதரவு தருபவர்கள் இல்லாமையால், பல கிராமிய கலைகள் மறைந்துவிட்டதை விவரிக்கிறார் டெபொரா. தனது பிள்ளைகள் பாரம்பரியக் கலைகளைத் தொழிலாக எடுத்துக் கொள்வதை பல கலைஞர்கள் இப்பொழுது ஊக்குவிப்பதில்லை. மடிந்துவரும் இந்தக் கலைகளுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் வகையில், ஒவ்வொரு வருடமும், குறிப்பிட்ட திறன் கொண்ட கலைஞர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்பட்டு, தக்பிண சித்ராவிற்குத் தருவிக்கப்பட்டு, அவர்களது கலைப்பொருட்களை விற்கவும், பணிப்பட்டறையில் அவர்கள் பாடங்களை நடத்தவும், சக கலைஞர்களோடு உரையாடி, தெரியாத விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவும் வகை செய்யப்படுகிறது. இதனால் வரும் பொருள் லாபம், கலைஞர்களுக்கே நேரடியாக சென்றடைகிறதே ஒழிய தக்பிண சித்ராவுக்கு அல்ல. இதைப் போலவே, சாஸ்திரிய மற்றும் கிராமிய இசை, நடனக் கலைஞர்களை அழைத்து, கருத்தரங்குகள்/பணிப்பட்டறைகள் நிகழ்த்த வைக்கிறார்கள். வெளியூர்களிலிருந்து வரும் கலைஞர்களின் போக்குவரத்து செலவு, தங்கும் செலவு இவற்றையும் தக்பிண சித்ராவே ஏற்கிறது. தக்பிண சித்ராவில் கலை பணிப்பட்டறைகள் (art workshops) வருடம் முழுவதும் நடைபெறுகின்றன. இரண்டு நாட்கள் முதல் ஒரு வாரம் வரை நடைபெறும் இவை, கட்டணம் செலுத்த வேண்டியவை, இலவசம் என்று இருவகைப்படுகின்றன. பலராலும் விரும்பப்படுபவை, வணைபொருள் கலை (ceramic art), பனைஓலைக் கலை (palm leaf) அச்சுப் பதிவு (block printing), கலம்காரி, மதுபனி (madhubani) போன்றவை. உள்ளூர் குழந்தைகள் தங்களை வெளிப்படுத்த வகை செய்யும் முகமாக, இங்கு ஒரு கலை சோதனைக் கூடம் (art lab) அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'நலந்தாவே' (NalandaWay) அரசு சாரா அமைப்புகளின் (NGO) உடனுழைப்போடு, சமுதாயத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருக்கும் குழந்தைகளுக்காக பணிப்பட்டறைகள் அவ்வப்பொழுது நடத்தப்படுகின்றன. கலை மற்றும் பாரம்பரியத்தை சாதனங்களாக வைத்து கல்வி கற்பிப்பதில் எப்பொழுதும் பேராள்வப்பற்றுடன்

இருக்கும் டெபொரா நடத்தும் குறிப்பிட்ட பாடத்திட்டம், அரசாங்க பள்ளி ஆசிரியர்களால் பெரிதும் விரும்பப்படுகிறது.

ஒரு காலத்தில் தனியார் நிறுவனங்கள் தந்த பொருளுதவி மூலமாகவும் மற்றும் பலரின் நன்கொடைகள் மூலமாகவும், இயங்கி வந்த தக்சிண சித்ராவிற்கு அரசாங்க நிதியுதவியும் கிடைத்தது. இது, செயலாக்கத் திட்டங்களை நிறைவேற்றவும், ஊழியர்களுக்கு ஊதியம் அளிக்கவும் பெரிதும் உதவியது. பெரிய நிகழ்வுகளுக்கும், கண்காட்சிகளுக்கும், அயல்நாட்டு நிறுவனங்களாகிய ஃபோர்ட், ஃபவுன்டேஷன் மற்றும் யூ.எஸ். கவுன்சில் (சிக்மகளுர் கண்காட்சி), நிதியுதவி அளிக்கின்றன. அங்கத்தினர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் தொகை, கட்டண பணிப்பட்டறைகள், தனியார் நிகழ்வுகள், கண்காட்சிகள், கைவினைப் பொருட்கள் விற்கும் கடை என பல திசைகளினின்றும் பண வரவு இருப்பதால், சமீப காலமாக, தானே தனது செலவுகளை கவனித்துக் கொள்ளும் சக்தி கொண்டுள்ளது தக்சிண சித்ரா.

இது தவிர, அந்நிய நாடுகளிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் நுண்கலைகள் பயிலும் மாணவர்கள், சில காலம் இங்கு வந்து படிப்பது (semester-at-sea programs) வழக்கமாகி விட்டது. மேற்கத்திய கலாசாரத்திலிருந்து வந்தாலும்,

“நட்சத்திரங்கள் சிதறிக் கிடக்கும் ஆகாயத்தின் கீழ் முன்னேற்பாடு எதுவும் இல்லாமல், பாடல்களும், இசையும், கதை-கூறும் நிகழ்வுகளும், நாள் முழுதும் கடின வேலை செய்த கிராமத்து மக்களால் நடத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு சிறப்பு அம்சம் இருந்து, கலாசாரத்தை இன்னும் மேன்மையாக்கியது. கிராம மக்கள், பணத்தால் ஏழைகளாக இருக்கலாம்; ஆனால், கலாசாரம் எனும் செல்வம் நிரம்பப்பட்டவர்கள்”

இந்திய கலாசாரம் தந்த பலமான ஒத்திசைவினை உணர்ந்தார் டெபொரா. அவருள்ளே இருக்கும் மனித இன நூலர் (anthropologist), தாம் தத்தெடுத்த நாட்டின் சிதைந்து வரும் கலாசாரத்தை சீர்கொண்டு வளர்க்க வேண்டிய தேவையை அவருக்கு உணர்ந்தி, ‘தக்சிணசித்ரா’ என்னும் ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்த

அனுபவத்திற்கான வழியை அவருக்கு உணர்த்தியது. உயிருள்ள கலைகள் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு, எண்ணியல் கலைகள் (Digital arts) ப்ரதான இடத்தை அடைந்து கொண்டிருக்கும் இந்த சகாப்தத்தில், கிராமிய கலைகளுக்கு மக்களிடையே-குறிப்பாக இளைஞர்களிடையே பேரார்வத்தைத் தூண்டுவதில் வெற்றி அடைந்திருக்கிறார். இளைஞர்களே பெரும்பாலும் இருக்கும் அவருடைய திட்டக்குழுவே இதற்கு ஒரு சாட்சி. இந்த நிறுவனம் இப்பொழுது ‘கலை நிர்வாகத்தில் (Art Management) பலராலும் விரும்பப்படும் ஒரு செல்வழியினை (course) வழங்கி வருகிறது. இந்த எண்ணியல் தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒரு சிறிய பிரிவை நுண்கலை மற்றும் நமது கலாசாரத்தைப் பற்றி படிக்கும்படி மாற்றினால், தான் எண்ணியதை சாதித்த திருப்தி கிடைக்கும் என்கிறார் டெபொரா. தக்சிணசித்ராவின் மூலம், சென்னைக்கும், பாரதத்திற்கும், நாம் ஏறக்குறைய மறந்துவிட்ட நமது பாரம்பரியத்தைத் தந்திருக்கிறார் டெபொரா தியாகராஜன் - சென்னை மாநகரின் முதன்மை சான்ற வெற்றி வீராங்கனை !